

KONTRA FERENC

Sehol a világon

A négy rajzszoget a platán kérgébe nyomták, a fekete keretben az állt, hogy élt huszonhárom évet. Belerozdásodtak a rajzszogek az első eső után, végigfolyták a papír fehérjét. Mindent letépkedtek, a plakátokat, a hirdetéseket, csak a gyászjelentéseket hagyták meg. Félhangosan olvasta őket a dadogós öregember.

Ha hallgatna, meg sem tudná senki, hogy dadog, gondolta magában Pocok.

Az építkezést nem lehetett gyökerestül kitépni, megakadályozta a focizást, örökre megsemmisítette a pályát. Pedig mennyi minden volt itt, egy egész történelem! Felépültek a házak, eltakarították a törmeléket, aztán a házak előtti üres teret parkosították. A szélén ősrégi fák álltak, melléjük bokrokat ültettek, aztán szabályos rendben tovább. A középsőket idejében ki kellett taposni. Aztán fákkal próbálkoztak a kertészek, valami vörös levelű japánszilvát hoztak, de a labda végzett velük. Két év alatt a szélső cserjék kezdtek megemberelni magukat, körbefogták a tisztást, a pálya helyét, gondolta végig Fütty, miközben két ujját a szájába dugta, hogy úgy szóljon, mint régen, amikor jelt adott az éjszakai vadászatra: Ma éjszaka kitépjük a fákat! Még rajtuk volt a kertészet bilétája.

Már egyébként is kinőtték a pályát. Prr-prr az erkélyről nézte, hogyan számolják fel egyik napról a másikra a kilátást. Előbb a barakkot építették fel a munkásoknak, aztán jöttek a daruk betonsúlyaikkal, mintha ők akarták volna kimérni a tér minden darabját. Magas kerítéssel határolták el az építési területet. A daruk újra meg újra felbukkantak, csőrükben egy-egy szobafallal. A kezdetben átlátható vasszerkezetet egyre sűrűbbre szőtték az építők. Végleg eltüntették a rálátást az útkereszteződésre, többé nem lehetett látni az erkélyről az összeütközéseket. A fékcsikorgás és a csattanás közt eltelt idő alapján meg lehetett becsülni a baleset komolyságát. Különösen éjszaka koccantak, amikor villogó sárgára állították a villanyrendőrt.

Pocok a tenyéryni leveleket rugdosta. Mélyre túrt a lábfejevel, aztán szét. Mint a madarak, száraz szárnyakon. Annyira igyekeznek, hogy kész legyen még a fagy előtt, mondta.

Csak az első részét fejezték be határidőre, azt, amelyik az útkereszteződésre néz, mondta Fütty.

Figyelték a targoncák ideges jövés-menését. Teherautó érkezett, feltúrték a ponyvát, hordókat raktak le róla. A barakkosor leghátsó részébe kerültek. Rács volt az ablakokon. Belestek a raktárba. Kicsomagolatlan kartondobozok és dróttekercsek álltak bent egymás mellett, bálákba rakva. Az egyik sarkot mennyezetig rakták radiátorral.

Továbbmentek a parkoló felé. Letelepedtek egy gazdátlan kocsira. Az alját a nyáron felverte a gaz. Rágyújtottak.

Az éjjeliőr a padon szokott üldögélni a dadogós öregemberrel, mondta Pocok.

Majd hülyék lennének ilyen hidegben ott üldögélni, amikor ott van szemben a kocsmá, mondta Fütty.

Jó, de kint olcsóbb a sör.

Leemeljük éjfél után a rácsot az ablakról.

Előbb a külső, apróbb ágakat festették be, így haladtak a törzs felé. Olyan szabályosan és olyan ritkán álltak a gallyak, mint a szarvaságancs.

Elég egyszer meghúzni. Ne oda-vissza, ez nem olyan játék, fecsegett Pocok.

A fene... – ez volt Fütty első szava, mert kiesett a kezéből az ecset, csattant az aszfalton, lemászott érte.

Mondj még neki ilyeneket, és rögtön kétbalkezes lesz.

Fütty felkapaszkodott a fára, útközben végighúzta az ecsetet Pocok arcán.

Pfffffffffffffffffffffffffffff. Belefolyt a fülembe!

Olyan gyakorisággal estek a nehéz festékcseppek az aszfaltra, mintha az eső kezdett volna szemerkélni.

Milyen jó erős szaga van, mondta Fütty.

Pocok elővette a zseblámpáját, és az ágak közé világított:

Fazékkék. Csak nem ilyenre festik az egész házat? Szép kilátásunk lesz akkor.

Szerintem hígítják, esetleg sárgával keverik, vélte Fütty.

Most gyerünk lefelé, én húzom végig a törzsön, mondta Prr-prr. Sztétlocsolom a fán, ami maradt.

Ezt a cuccot el lehet dobni, húzgálta az ingét Pocok.

Majd kimossa a gép, mondta Fütty.

Nem hiszem, mondta Pocok.

Csak eső ne essen legalább reggelig, hogy az erkélyről megnézhessem a fát.

Ne félj, Prr-prr, nem mossa le. Mert akkor lemosná a ház faláról is, mondta Fütty.

Okos, nagyon okos, mondta Pocok.

Másnap reggel Prr-prr az első felkelők között csodálkozott a kék fa alatt. Fent, a vézna ágak között mintha gyermekkori önmagát látta volna, amint rémülten letekint a törzs körül gyülekezőkre. Olyan lett a fa kéken, mintha már nem élne, csak várakozna egyre, hogy az emberek felemeljék és elvigyék. De nem. Aztán kenyérért széledtek szét. Prr-prr szeméből elindult a festék. Nézett felfelé, és az ágak között hullni kezdett a hó. Fátylak tapadtak a tiltakozó platán kék karjaira. Mintha szabadulni akart volna repedezett törzsétől, melyet telerajszögeztek keretes papírral, hiába fedte őket festék, mindenki tudta, mit jelentenek. Mintha ráta volna dermedt ujjairól a havat, mintha elindult volna, Prr-prrnek úgy tűnt, ahogy szaladt a fa körül, egyre gyorsabban, ahogy a világ forog elképzelt tengelyén. És megáll. Csak egyetlen pillanatra. Odaképzelte magát, ahol ragyog a hó, közben a legjobb zenék szólnak: még el sem kezdődött a pillanat, és máris vége.